

ΗΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

« Οὐκ ἀρνησόμεθά σε ...

Φίλη Ὁρθοδοξία...»

ΙΣ)ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φδλ. — 677—678

Ἔτος ΚΗ'. 15 Ἰουλίου 1973 (Π.Ο.Η.)

Τιμή Φδλλ. 2 Δρ. 2

Γραφεία Κάνιγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

Τηλ. 628.280

Πρὸς ἀντι - οἰουμενιστὰς

ΠΑΥΛΟΥ Μοναχοῦ

Κατὰ τὴν σύγκλησιν τῆς «ἐπισήμου» Ἑλληνικῆς ἱεραρχίας, τὸν παρελθόντα Νοέμβριον, Μητροπολίτης «ἀγωνιστής» ἐρωτηθεὶς, ἐν εἵδει κατηγορίας, διατί δὲν μετέσχε τῆς ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν «ἐργασιῶν» Λειτουργίας εἰς τὸν Ναὸν τῆς Μονῆς Πετράκη, ἀπεκρίθη: «Δὲν ἔλαβα μέρος, γιατί δὲν ἱεουργῶ σὲ ἐκκλησίαις χωρὶς τέμπλα, ποὺ ἔχουν μορφὴ φράγκικη. Οἱ ὀρθόδοξοι ναοὶ ἔχουν τέμπλα». Μόλις τώρα τὸ πῆ-
ρατε εἰδῆσιν, Σεβασμιώτατε καὶ οἱ λοιποὶ καὶ ὅσοι ἄλλοι ...ῶτατοι, ὅτι ὁ φραγκισμός, εἴτε παπισμός λέ-
γεται, εἴτε προτεσταντισμός ἢ οἰοσδήποτε ...ισμός, εἰσῆλθεν ἤδη ἐντὸς τοῦ φρουρίου τῆς Ὁρθοδοξίας, καταλαμβάνει τὴν μίαν μετὰ τὴν ἄλλην τὰς ἐπάλλξεις τῶν τειχῶν τῆς, ὥστε νὰ μὴ ἀναμένηται εἰμὴ ἡ ἐπί-
σημος ἀνακήρυξις τῆς ὑποδουλώσεως; Καὶ οὕτως ἐκ-
πληροῦται κατὰ γράμμα ὅ,τι ὡς προφῆτης προείπεν ἀκριβῶς πρὸ 130 περίπου ἐτῶν ὁ εὐλογημένος Κο-
σμάς Φλαμιάντος, ὅτι, ἡ ἐπιβουλὴ τοῦ υἱοῦ τῆς ἀνο-
μίας τῆς Δύσεως, ἐνεργοῦσα θαθμηδόν, συστηματικῶς καὶ ἀκαταπύστως διὰ τῶν ὀργάνων τῆς, χρησιμο-
ποιῶσα κυρίως τὰ σχολεῖα, τὴν λεγομένην κοινήν φήμην, τὰς ἐφημερίδας καὶ μυρίους ἄλλους δολίους τρόπους καὶ μέσα, φέρει τὴν ἀποστασίαν ἀπὸ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ προετοιμάζει τοὺς ἐσομένους Πατρι-
άρχας καὶ ὅλην ἐν γένει τὴν ἱεραρχίαν καὶ τοὺς ἐλ-

λογίμους, ὥστε νὰ ἔλθῃ καιρὸς, καθ' ὃν δι' Οἰκου-
μενικῆς Συνόδου νὰ νομοθετηθῇ ἡ τελεία ἀνατροπὴ καὶ κατάργησις τῆς Ὁρθοδοξίας. Μόνον μὲ τὴν ἐ-
ξοβέλισιν τῶν ἱερῶν τέμπλων προσέλαβε «μορφὴν φράγκικην» ἡ Ἐκκλησία μας Σεβασμιώτατοι, ἡ ὅλη ἡ Ὁρθοδοξία «ἐποτίσθη» ἀπὸ τὸν φραγκισμόν, ὥστε, ὡς ὁ ἀντίχριστος Ποντίφηξ τῆς Ρώμης κατ' ἐπανάληψιν, ἔφη, νὰ εἴμεθα «σχεδόν» τελείως ἡνωμένοι, δηλ. καὶ ἡμεῖς φράγκοι;

Τὸν χαρακτηρισμὸν «ἐφραγκέψαμεν» ἐπὶ 50 ἔτη ἀκούετε, Σεβασμιώτατοι καὶ λοιποὶ λογιώτατοι, καὶ ὅμως θαναταλίζεσθε μὲ τὴν ἰδέαν, ὅτι εὐρίσκεσθε ἔξω τῶν δικτύων ὅμως ὁ πονηρὸς δὲν βιάζεται, θὰ ἰδῇτε ποῦ θὰ ξυπνήσετε. Πολλοὶ ἄλλοι φραγκισμοὶ μετεφέρ-
θησαν καὶ εἰσέδυσαν εἰς τὸν ὀρθόδοξον χώρον, τῶν ὁ-
ποιῶν ἡ ἐξάλειψις τῶν τέμπλων εἶναι εἰς κῆρυκος καὶ ἐν τῶν «διαφερόντων» ἀπὸ τοῦ φραγκισμοῦ στοιχείων. Ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ νεωτερισμοὶ καὶ αἱ καινοτομίαι οὐδὲν ἄλλο εἶναι, εἰμὴ ἀντιγραφὴ τῶν φραγκισμῶν καὶ εἰς οὐδὲν ἄλλο ἀποδίδουν εἰμὴ εἰς τὴν κοσμι-
κοποίησιν — διότι τὸ κοσμικὸν φρόνημα δὲν ἀνέχε-
ται τὸ πατροπαράδοτον πνευματικόν — τὴν θαθμισί-
αν καταφρόνησιν καὶ ἐξοβέλισιν τῆς πατρῴας κληρο-
νομίας καὶ τὴν ταύτισιν μὲ τοὺς κοσμικοφρόνας τῆς Δύσεως, ὧν ὁ Θεὸς ἡ κοιλία καὶ ἡ δόξα ἐν τῇ αἰ-

τὴν αἵτησιν τῶν λατίνων». Ὁ ἴδιος Πατριάρχης, γράφει πρὸς τὸν πρίγκηπα τῆς Βενετίας — ἡ ὁποία σημειωτέον, ἦτο κοσμοκράτειρα, κατεῖχε καὶ τὰς ἐκκλησιαστικὰς νήσους κλπ. — Νικόλαον Δαπόντε, ἔλεγε: «Ὁ ἐνταῦθα... κύριος Φραντζέσκος Μουρεζίνης ἐμφανισθεὶς ἡμῖν σωματικῶς, ἠξίωσεν ἡμᾶς ὡς ἀπὸ τῆς σῆς γαληνότητος καὶ πάσης τῆς μεγαλοπρεποῦς αὐριτοκρατίας ὑμῶν, ἵνα προβλέψῃ τινὰ οἰκονομήσωμεν δι' ἧς, τῆς νέας διορθώσεως γεγονοῦς τοῦ ἔτους, συνηθῇ ἡ Ἐκκλησία τῆς Παλαιᾶς καὶ νέας Ρώμης συνεορτάζειν ἕνεκα τῆς ἐπομένης εἰρήνης τῶν ἀπανταχοῦ χριστιανῶν ἤκουσε δὲ παρ' ἡμῶν εἶναι ἀδύνατον ἡμῖν τοῦτο γενέσθαι... σὺ γὰρ ἀγνοοῖμεν ὅσα σκάνδαλα ἔχουσιν γενέσθαι διὰ τὰ νέα ταῦτα...».

Καὶ ἂν, ἥτο ἐντελῶς μυστικὸν πῶς, ὑπὸ τινῶν καὶ διατὶ εἰσῆχθη ὁ νεοημερολογισμὸς, δύσκολον, νὰ εὑρουν δικαίωσιν «ἐπιχειρήματα» ὡς τὰ προβαλλόμενα ἢ συγχωρηθῇ ἡ ἀδιαφορία διότι διὰ τὰ τῆς πίστεως του πρέπει νὰ εἶναι κανεὶς σφόδρα ζηλότυπος καὶ νὰ ἔχῃ ὀφθαλμοὺς ὡς τῶν Χερουβίμ. Δὲν εἶναι ὅμως μυστικὰ καὶ ματαιῶς... χαίρουν, ἂν θαυκαλίζονται, ὅτι ὅπως καὶ ἐπὶ τοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου, «δὲν τὴν ἔπαθον». Διότι, ἐπιτυχέστερον τοὺς «ἐτούμπαν» ὁ πρόθυμος εἰς διπλωματικὰ μειδιήματα, ὁ πούλος καὶ θεήλατος προτεσταντισμὸς διὰ τῆς προθήκης τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ἦδη ἀπὸ τοῦ παρελθόντος αἰῶνος ὁ Κοσμᾶς Φλαμιᾶτος (1852), ἐπισημαίνων τοὺς δολίους τρόπους «τῆς ἐπιβουλῆς τῆς Δύσεως», ἔγραφε: «Πρῶτον μὲν ἐνεργεῖ πολυτρόπως ἵνα εἰσάξῃ διὰ νόμου εἰς τὰ ὁρθόδοξα κράτη τὸ νέον λεγόμενον ἔτος τῆς Δύσεως, καθ' ὃ προτρέχουσι 12 ἡμέρας. Δι' αὐτῆς τῆς καινοτομίας ἐλπίζει ἵνα συγχύσῃ καὶ ἀνατρέψῃ τὰς ἑορτασίμους ἡμέρας καὶ εἰσπράξῃ καὶ ἄλλους νεωτερισμούς...» (Προφήτης ἡρουν, εὐλογημένα; Βεβαίως, ναί).

Μόνον, ἡ πεισματικὴ ἀλαζονεία καὶ ἡ προσάθεια καταπαύσεως τῆς συνειδήσεως, ἐπειδὴ μεσολαβεῖ κάποιο συμφέρον, ἀμφισβητεῖ ὅτι ὁ νεοημερολογισμὸς εἰσῆχθη ὡς προώθησις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ ὅτι εἶναι «τὸ πρῶτον μέγα βῆμα» εἰς τὴν πορείαν πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ «ἔργου» του διότι τὰ γεγονότα καὶ ἡ πραγματικότης δὲν ἀφήνουν ἀμφιβολίας. «Κατὰ τοὺς Οἰκουμενιστάς, αἱ ὑφιστάμεναι ἐμφανεῖς διαφοραὶ μεταξὺ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῶν αἱρέσεων ἐπιβάλλεται νὰ ἀρθοῦν, χάριν τῆς ὁμοιομορφίας τούτων καὶ τῆς ἐξωτερικῆς οἰκουμενιστικῆς ἐνότητος. Λειτουργικαὶ διαφοραὶ... πρέπει νὰ ἐξαλειφθοῦν, χάριν τῆς λειτουργικῆς ἐνότητος τῶν ἐκκλησιῶν... Οὕτω γράφει προσφάτως συγγραφεὺς, ἀποδεικνύων ὅτι ὁ οἰκουμενισμὸς εἶναι: πλήρης ἀπιστία. Αὕτη εἶναι ἡ ἀλήθεια. Διὰ τοῦτο πρῶτη ἐβυσσοδομήθη ἐξάλειψις τῆς ἐμφανεστεράς «διαφορᾶς», τοῦ Ἑορτολογίου, διὰ ν' ἀκολουθήσῃ αἱ ὑπόλοιποι θαυμαθδόν. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ προαναφερθεῖσα «Ἐγκύκλιος τοῦ 1920» πρῶτον μέσο, διὰ τὴν «ἀγάπην καὶ ἐνότητα» συνιστᾷ «τὴν παραδοχὴν ἐκείνου ἡμερολογίου πρὸς ταυτόχρονον ἑορτασμὸν τῶν μεγάλων χριστιανικῶν ἑορτῶν ὑπὸ πα-

σῶν τῶν ἐκκλησιῶν». Ἄν νομίζουν οἱ εὐλαβεῖς ἀντι-οἰκουμενισταὶ ὅτι ὁ «συνεορτασμὸς» αὐτὸς εἶναι: πρᾶγμα ἀδιάφορον ἢ ἀνευ σημασίας, ἃς διήγειρε τὸ ἐνδιαφέρον ἢ καὶ τὴν περιέργειάν των, διότι τὴν κίνησιν καὶ θόρυβον, εἰς τοὺς καιροὺς τούτους, διὰ τὸν συνεορτασμὸν τοῦ Πάσχα, ὅπερ ἐχαρακτηρίσθη ὡς «πρῶτον βῆμα πρὸς τὴν ἑνωσιν». Ἦδη ἀπὸ τότε, ὅτε ἐξεδόθη ἡ «Ἐγκύκλιος» αὕτη, οἱ CHURCH TIMES τοῦ Λονδίνου ἔγραφον: «Ἡ εἰσαγωγή τῆς Γρηγοριανῶς ἡμερολογίου καὶ ἡ μονιμοποίησις τοῦ Πάσχα τυγχάνει μόνον μέρος τῆς διὰ τὸ ὁμοιόμορπον παγκοσμίου κινήσεως...». Κατὰ τὸν ἐξουσιοδοτητὴ Ἀμύκκαν Ἀλιβιζᾶτον, «σπουδαίαν ἀπήχησιν εὑρεῖ αὕτη — ἡ Ἐγκύκλιος — παρὰ τῇ Ἀγγλικανικῇ ἐκκλησίᾳ». Παγκόσμιος ἐνθουσιασμὸς τῶν οἰκουμενιστῶν ἐξεδηλώθη ἐπὶ τῇ ἐκδόσει τῆς, διότι, δι' ὧν διελάμβανε, προήγοντο ὀλιγωδῶς οἱ σκοποὶ των. Κατὰ τοὺς συντάκτας αὐτῆς, «ἡ ἀποδοχὴ τῶν ὑποδείξεων αὐτῆς θ' ἀποτελέσῃ τὸ πρῶτον βῆμα τῆς προεργίσεως τῶν Ἐκκλησιῶν, αὕτη δὲ σπουδαίως θὰ πρὸς λειάνῃ τὴν ὁδὸν εἰς τὴν ποθητὴν ἑνωσιν...».

Ἀμέτρητα ἐγκώμια αὐτῆς ἐπλήχθησαν ἔκτοτε, ὡς: «Ἡ Γενικὴ Σύνοδος τῆς Ἐπισκοπικῆς ἐκκλησίας ἀποφασίζει νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἰδίαν εὐγνωμοσύνην... καὶ συστήσῃ τοῖς κληρικοῖς καὶ λαϊκοῖς νὰ προαγάγῃσιν ἐκ παντὸς τρόπου τὴν ἐπικοινωνίαν, ἣν ἐπιθυμεῖ ἡ Ἐγκύκλιος...». «Ὁ ἀρχιεπίσκοπος Οὐψάλης Νάθαν Σόδερεμπλου, ἐκφράζει τὴν χαρὰν «ἡμῶν ὧν αἱ καρδίαι διαπνέονται ζωηρῶς ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ζήλου τῆς ἐνώσεως, ὅστις ἐνέπνευσε τὴν μεγάλην Ἐγκύκλιον...». Πολλοὺς ἄλλους ἐπαίνους ἀκούει ἔκτοτε μέχρι σήμερον ἐκ τῶν ἀρνησιχρίστων καὶ ἀποτελεῖ πυξίδα τῶν οἰκουμενιστῶν. Ὁ πρῶτος «ἐκτελεστής» αὐτῆς Μεταξάκης ἀπὸ τῆς πρώτης συνεδρίας τοῦ «πανορθοδόξου» συνεδρίου του (1923) διεκήρυξεν ὅτι «διὰ τῆς μεταβολῆς τοῦ θρησκευτικοῦ ἡμερολογίου ἐπαυξάνομεν καὶ τὰ ὕμνητα τῆς ἐπαφῆς πρὸς τὰς λοιπὰς χριστιανικὰς ἐκκλησίας» καὶ ὁ σκοπὸς αὐτὸς ἐπαναλαμβάνεται συνεχῶς εἰς τὰ Πρακτικὰ τοῦ ἰδίου «συνεδρίου». Παρουραθεὶς εἰς τὴν πέμπτην συνεδρίαν τούτου (22 Μαΐου 1923) «ὁ Πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς κινήσεως διὰ τὴν ἑνωσιν ὁ ἐπίσκοπος Ὁξφόρδης CHARLES GORE» εἶπε, σὺν ἄλλοις: «Τὸ δεῦτερον βῆμα θὰ μᾶς κάμῃ τὸ ἡμερολογιακὸν ζήτημα, τὸ ὁποῖον θὰ μᾶς φέρῃ εἰς τὸν συνεορτασμὸν τῶν ἑορτῶν...».

Ἄν φρονοῦν οἱ ἀντι-οἰκουμενισταὶ ὅτι, ναί μὲν ταῦτα ὁδηγοῦν εἰς ἀντίθεον «ἑνωσιν», εὐρίσκονται ὁμως εἰς ἀγαθωτάτας πνευματικὰς σχέσεις μὲ τοὺς ταῦτα ἐργαζομένους, διότι... διότι «δὲν ἔγινεν ἀκόμη αὕτη ἡ ἑνωσις», πλανῶνται οἰκτρῶς καὶ ἀφοῦ «τὴν πάθουν», τότε θὰ αἰτιῶνται «ὅρὸς τοὺς κατεργαρέους, μᾶς τὴν ἔσχασαν!». Ἐδεῖ νὰ προβλέπουν ὅτι ὁ διὰβολὸς δὲν εἶναι «πτωχὸς» εἰς ἐφευρέσεις δὲν ἔχει ὁ νάγκην νὰ ἐνεργῇ ὡς ἐνῆργει ἄλλοτε. Τὰ ὑποκαὶ καὶ προδοτικὰ ὄργανά του «σοφὸς κακοεργοῦνται»,... δὲν βιάζονται τὴν συμπλήρωσιν ἐκτελέσεως τοῦ σχεδίου μποροῦν νὰ περιμένουν καὶ ὀλοκλήρους γενεάς, διὰ

δοκιμασίαν τοῦ Θεοῦ καὶ ἐκ τῆς κορυφῆς τοῦ ἁθω-
νος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐστηλώθησαν ἡμῶν οἱ ὀφθαλμοί,
θὰ ἰχθήσουν οὐχὶ ἔρονται καὶ ἀστραπαὶ τοῦ Θεοῦ.
ἀλλ' ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ. Ἡμεῖς ἀναμένομεν, ἀλλὰ καὶ
ἀπαιτοῦμεν νὰ ὑπάρχῃ συνέπεια καὶ συνέχεια τῆς
γραμμῆς τῶν Πατέρων καὶ συμφωνία πρὸς τὰς ἰδι-
ας αὐτῶν διακηρύξεις καὶ καυχήσεις καὶ εἰλικρίνεια
συμπεριφορᾶς ἔναντι τῶν ἁγίων, τοὺς ὁποίους λέ-
γουν ὅτι τιμοῦν. Δὲν ἀποτελεῖ χριστιανικὴν εὐθύτη-
τα καὶ κατὰ Θεὸν ἐνέργειαν, ἀφ' ἑνὸς εἰς ἐπαλλήλους
πρὸς ἡμᾶς «Προκηρύξεις» τῶν νὰ κηρύσσουσιν ὅτι: «ἀ-
ποκηρύσσουσιν τὰς φιλενωτικὰς τάσεις» καὶ «ὅν ὁ Πα-
τριάρχης συνεχίσῃ θὰ ἀποκηρύξουν καὶ αὐτόν», νὰ
τὸν ἀποκαλοῦν «παναιρετικόν, ἀποστάτην, ἀνιάτως
γοήσαντα, ξεφρεμένην τοῦ ἁδου...» καὶ τὸν καλοῦν
«ν' ἀναθεωρήσῃ τοὺς μὴ ὀρθοδόξους προσανατολι-
σμούς του...» καὶ ἀφ' ἑτέρου νὰ πολεμοῦν μετὰ λύ-
σης καὶ ἐμπαθείας τοὺς μὴ προσυπογράφοντας τὴν ἀ-
ποστασίαν καὶ μὴ οὐραγοῦντας εἰς τὴν ἀντορθόδοξον
πορείαν. Δὲν εἶναι χωρητὸν εἰς λογικὸν νοῦν οὔτε εὐ-
άρεστον τῷ Θεῷ, οἱ λέγοντες ὅτι τιμοῦν καὶ γεραί-
ρουν τοὺς κατὰ καιρὸν ὁσιomάρτυρας ἁγιορείτας, οἱ
ὁποῖοι διὰ τοῦτο τιμῶνται, ὅτι δὲν ἔκαμψαν γόνυ πρὸς
τῶν ἁλλοτρίοφρονισάντων πατριαρχῶν καὶ βασιλέ-
ων. νὰ γίνωνται δεινοὶ πολέμιοι τῶν διαχωρισάντων
τὰς εὐθύνas τῶν ἀπὸ τοῦ ἡ τῶν διασπασάντων ἀ-
πειρώs βαρύτερον ἐκείνων τῶν θεηλάτων. Ἐκ τῶν
Γραμμάτων, τὰ ὁποῖα ἡ «Ἱερὰ Κοινότης» ἀπέστει-
λεν εἰς τὴν Μονὴν Ἐσφιγμένου καὶ τῶν ὁποίων ἔγι-
νε «Κοινοποιήσεις» ἡ δημοσίευσις, ἄγεται κανεὶς εἰς
ἀμφιβολίαν ἂν πρόκειται περὶ τῶν ἰδίων ἀνθρώπων,
οἵτινες προβάλλουν καὶ ὡς κήρυκτες τῆς Ὀρθοδοξίας
καὶ ἀπορεῖ πῶς τὸ ἐπιτυχάνουν νὰ συνδυάζουν ἐν ἑ-
αυτοῖς τὴν ἐπίκλησιν τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τὴν κατὰ
τῆς ὡς ἄνω Μονῆς — ἥτις οὐδὲν πλέον ἐπιζητεῖ εἰμὴ
τὴν ἀκριβὴ τήρησιν αὐτῆς τῆς Ὀρθοδοξίας — λύσ-
σαν, οἷαν θὰ ἐξήλευσεν ἡ ἐν Ἐφέσῳ «Σύνοδος» τοῦ
Δισκαύρου (449). Αἱ «ἐξηγήσεις» ποὺ δίδουν καὶ τὰ
θέματα ποὺ ἐξάγουν εἶναι ἀρμόδια διὰ γραῖδια ἢ δι'
ἀδιαφοροῦντας διὰ τὴν πίστιν τῶν Πατέρων τῶν καὶ
ἂν οὕτως ἐσκέποντο καὶ συμπεριεφέροντο οἱ ὅσοι καὶ
μάρτυρες ἁγιορείται Πατέρες μας εἰς τὰς προηγουμέ-
νας γενεάς, ἀμφίβολον εἶναι ἂν θὰ ὑπῆρχε νῦν ἡ Ὀρ-
θοδοξία εἰς τὸ Ἁγιον Ὅρος ἢ καὶ αὐτὸ τὸ Ἁγιον
Ὅρος. Τὰς ἐπιστολάς τῆς «Ἱερᾶς Κοινότητος» γα-
ρακτηρίζει ἱταμότης καὶ ὑβριστικὴ διάθεσις καὶ ἐν
αὐταῖς ἡ μικρότης καὶ ἡ μυκτηριστικὴ ἐμπάθεια συ-
ναγωνίζονται τὴν θρασύτητα καὶ τὸ καλογερικὸν μέ-
νος καὶ τὸ ἀπὸ καθέδρας διδασκαλικὸν «ῥφος». Ἡ ἐ-
πιστολὴ τῆς Μονῆς πρὸς τὴν «Ἱερὰν Κοινότητα»
μακρὰν τοῦ νὰ κατέρχεται εἰς τὴν παράθεσιν ὑβριων,
ἀρκεῖται εἰς τὴν διακηρύξιν τοῦ πιστεῦω τῆς καὶ
πρόθεσις τῆς εἶναι νὰ τηρήσῃ ἐν συνέπειᾳ ἐκεῖνα, τὰ
ὁποῖα, θεωρητικῶς, πιστεύει ἡ ὁλότης περίπου τῶν
ἁγιορειτῶν, οὐχὶ δὲ νὰ προκαλέσῃ τὴν μὴνιν «ὀρθο-
δόξων». Εἰς ἀπαντητικὸν τῆς γράμμα ἡ «Ἱερὰ Κοι-
νότης», οὐκ ἐδίδουσα τὴν ἐπιστολὴν τῆς Ι. Μονῆς ὡς

«λιθοκεραμοξυλοσωρεῖαν», θεωρεῖ, ὡς φαίνεται, τὴν
ἰδικήν τῆς ὡς σοφὸν στηλογράφημα, ὡς τὸν Τόμον
τοῦ ἁγίου Λέοντος πρὸς τὴν Δ' Οἰκουμ. Σύνοδον.
ἡ ὡς γραφεῖσιν ὑπὸ Ἰσιδώρου τοῦ Πηλουσιώτου ἡ
τοῦ ἁγίου Γρηγορίου Θεολόγου. Ἄν ἡ ἐπιστολὴ αὐ-
τῶν τῶν θεολόγων καὶ λογιστῶν γέμει λαθῶν συν-
τακτικῶν καὶ ὀρθογραφικῶν καὶ ἂν αἱ συνεχῶς ἀρα-
διαζόμεναι ἐκφράσεις καὶ ὑβρεις, εἶναι ἄξια χαμά-
ληδων, δὲν φαίνεται νὰ ἐνοχλῶνται τρομερὰν ὁμῶς
καὶ ἄξιαν μυκτηρισμοῦ ἔκριναν τὴν ἐπιστολήν, δι' ἧς
εὐσεβεῖς πατέρες ὑπερχολογοῦνται τοῦ ὀρθοδόξου
φρονήματος, ὡς ὀφείλει πᾶς ὀρθόδοξος χριστιανός. Ὑ-
πεθέτομεν καὶ ὑποθέτομεν ὅτι δὲν ἀπέλιπε τὸ τῶν
μοναχῶν γένος καὶ δὴ τῶν εὐλαβεστάτων ἁγιορειτῶν
ἡ πνευματικὴ ἐκείνη εὐγένεια ἡ ἀγνοοῦσα τὰς ὑβρεις,
ἐξ ἄλλου δὲ ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα, δόξα τῷ Θεῷ τόσῃ
πλουσία οὖσα, δὲν ἔχει ἀνάγκην προσφυγῆς εἰς τὰς
βαρβαρικὰς, διὰ νὰ ἐκφρασθῇ τις.

Ταῦτα πάντα καὶ ἡ μέχρις ὀργῆς προκλητικὴ
καὶ ἀπαράδεκτος καταφορὰ τῶν ἐκεῖ ὁσιωτάτων κατὰ
τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν πολλὰς ἀπορίας καὶ ἀμφιβο-
λίας ἀφήνουσιν, ἀλλὰ καὶ πολλὴν θλίψιν καὶ κρίσιν
συνειδήσεως προκαλοῦσιν ἡμῖν καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ
ἐξηγήσωμεν αὐτὰ τὰ πράγματα εἰμὴ ὡς «συσχημα-
τισμὸν τῷ κόσμῳ» ἢ καὶ μεσολάβησιν κάποιων «ἄλ-
λων» παραγόντων, ὅπερ φαίνεται ἡμῖν ἀπίστευτον διὰ
μοναχοὺς, καὶ ἁγιορείτας, καὶ παρακαλοῦμεν μετὰ
τῶν ἐνταῦθα ἀδελφῶν ὅπως πληροφρήσετε τὰς τετα-
ραγμένας ψυχὰς μας, διότι τινὰ ἐξ ὧν ἀκούομεν ἐξ
ἁγίου Ὁρους δὲν εὐθυγραμμίζονται μετὰ ὅσα ἐγνωρί-
ζαμεν περὶ ἁγίου Ὁρους. Τὸ ἅγιον Ὅρος ἀντὶ τῆς
ὅλον τὸ ἔθνος καὶ καθ' ἐπέκτασιν εἰς τὴν Ὀρθοδό-
ξίαν, ὅχι μόνον εἰς Πατριάρχας ἢ τινὰς ἐξουσιαστὰς
ἢ μερικὸς ἐκεῖ κυρίους. Ὁ εὐσεβὴς λαὸς θέλει καὶ
ἀπαιτεῖ ἀπὸ τοὺς οἰκοῦντας αὐτὸ νὰ διατηρηθῇ ὡς
οἱ ἅγιοι Πατέρες ἠθέλησαν αὐτὸ καὶ νὰ εἶναι τηλαυ-
γὴς φάρος Ὀρθοδοξίας διὰ τοῦτο ζητοῦμεν τινὰ συγ-
κλισμὸν τῶν ἐπιστολῶν καὶ τῆς συμπεριφορᾶς τῆς «Ἱ-
ερᾶς Κοινότητος» τῶν μοναχῶν, διότι εἰς πολλὴν σύγ-
χυσιν εὐρίσκόμεθα καὶ δὲν γνωρίζομεν τί νὰ προ-
νῶμεν περὶ τῶν ἁγιορειτῶν τηροῦν αὐτὸ «Ἀκρόπο-
λιν τῆς Ὀρθοδοξίας» καὶ μιμοῦνται τοὺς ζηλωτὰς
τῆς πίστεως ὡς αἰδιμίους προκατόχους τῶν, ἡ συνοδὸν
ποροῦν καὶ ὑβρίζουν τοῖς ἀποστάταις, ὡς ἐκαυχᾶτο
περὶ αὐτῶν πρὸ τινος «ἀποθανόντος καὶ ταφείας» πατρι-
άρχης;

Ἀγαπητὲ Χριστόδουλε καὶ οἱ σὺν σοὶ ἀδελφοί,

Τὰ ἐρωτήματα καὶ ἀπορίαι καὶ ἡ δοκιμασία τῆς
φυγῆς καὶ ἡ ταραχὴ καὶ λύπη τῶν καρδιῶν σας δὲν
εἶναι ἀδικαιολόγητοι καὶ τοῦτο δὲν συμβαίνει μόνον
σὲ σὰς καὶ δὲν εἶναι παρακινδυνευμένον νὰ εἴπωμεν
ὅτι ἡ περίπτωσις αὕτη δίδει ἀφορμὴν «ὅπως ἂν ἀ-
ποκαλυφθῶσιν ἐκ πολλῶν καρδιῶν διαλογισμοί». Χρεῖ-
άζεται ὁμῶς νὰ γίνῃ σαφὴς διάκρισις μεταξὺ τῶν ἁ-
γιορειτῶν σχεδὸν πάντων, οἱ ὁποῖοι τὰ δικαιώματα
τοῦ Θεοῦ ζηλοτύπως διεκδικοῦν καὶ τὴν τιμὴν τῶν
Πατέρων τῶν δὲν προδίδουν καὶ μερικῶν ἀτόμων εἰ-

μέγα σκάνδαλον — πόσον κακού πρόξενος ἐγένετο — ἐλπίζει εἰς στέφανα ἀθλητικά — ἔπεσεν εἰς πλάνην ἄλλην — τί τὰ θέλετε τὰ παραπλανητικά — ψεύδεσθε — ἀπαντήσατε εὐθέως — παρουσιάξεσθε ὡς ἡρώες — δὲν ἔχετε στοιχειώδη τόλμην — ταπεινὰς δικαιολογίας — καθαροὶ παραλογισμοὶ — μωροῦ ζήλου — λαὸν ἀπαίδευτον — δειλίαν καὶ πονηρίαν κλπ.».

Ἄν μὲ τὴν γνώμην τῶν Ἱερῶν Μονῶν ἢ καὶ τῶν Ἀντιπροσώπων συνετάχθησαν καὶ ἐγράφησαν, αὐταὶ αἱ ἐπιστολαὶ θὰ διευκρινισθῇ κάποτε. Σπεύσαντες οἱ γενοῖσιν οὗτοι νὰ μεταδώσουν εἰς τὰ πέρατα τῆς γῆς, εἰς τὰς ἐφημερίδας καὶ τὰ παγκόσμια πρακτορεῖα «τὰ νέα» καὶ ὅλα τὰ γενόμενα, προτοῦ καὶ λάβῃ γνώσιν αὐτῶν, ἡ Μονή, εἶχον τὴν ἀνδρείαν νὰ δηλώσουν, ὅτι «ἐξ ἐπισήμων» πηγῆς οὐδὲν ἐγνώσθη... Μὲ ὕφος Ἱερᾶς Ἐξετάσεως δικάζουν καὶ μὲ στόμφον Φρειδερίκου τοῦ Μεγάλου ἐρωτοῦν ἂν προσεχώρησεν ἡ Μονή εἰς τοὺς Ζηλωτάς, ἃν πορεύεται δηλ. τὴν εὐθείαν ὀρθόδοξον γραμμὴν. Τοὺς ἐνομιζαμεν διὰ περισσότερον ἐξυπνοὺς καὶ δὲν περίμενε κανεὶς νὰ γίνεταί ἐρώτητα διὰ πράγματα ποὺ ἐδημοσιεύθησαν καὶ δὲν πράττονται ἐν παραδότῳ. Ναυτίαν τοὺς προκαλεῖ καὶ ἀποκρουστικὴ τοὺς φαίνεται ἡ λέξις Ζηλωταὶ καὶ Ζηλωτική, ὅπως καὶ εἰς τοὺς ἔξω νεωτεριστάς ἡ λέξις παλαισημερολογίται, ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῆς προκαταλήψεως, ἣν ἐδημιούργησεν ἡ ἀλαζονεία καὶ ἡ ἀναίδεια. Δὲν ἐντρέπονται, φαίνεται, νὰ λέγωνται νεσημερολογίται, προτιμοῦν δὲ ἀντὶ ζηλωταὶ πίστεως, νὰ εἶναι πλαδαροὶ καὶ χλιαροί, οἷοι οἱ πρὸς ἔμετον (Ἀποκ. γ' 16).

Παρεισφέρουν καὶ ρητὰ τῆς Ἀγίας Γραφῆς περὶ «ζήλου», μὲ «ἐρμηνείας», διὰ τὰς ὁποίας ἔπρεπεν ἂν ἐντρέπεται καὶ μαθητὴς. Κάμνοντες λόγον περὶ Γ.Ο. Χ. ἐν Ρωσίᾳ, θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχουν καὶ τὴν στοιχειώδη εὐθύτητα νὰ ἐξηγήσουν περὶ τίνος πρόκειται καὶ ὅχι νὰ χρησιμοποιοῦν ἐν ἀπάτῃ συνωνυμίαν, διότι ἂν εἶναι κάποιος ποὺ πρέπει νὰ αἰσχύνηται ἀναφέρων οὐτούς, εἶναι αὐτοὶ οἱ ἴδιοι, διότι, ὅπως καὶ οὗτοι. «ἀνοίξαντες ἰδίαν ὁδὸν» ὠνόμασαν «σχισματικούς» τοὺς μὴ συναπαχθέντας τῇ αὐτῶν ἀποστασία χριστιανούς. Ἀκόμη θεώρησαν, ἑαυτοὺς ἱκανοὺς ν' ἀναφερθῶν, μετὰ κομπορρημοσύνης χιλίων παπῶν εἰς τοὺς εὐσεβεῖς ἀγωνιστάς, καθ' ὃν τρόπον δὲν τὸ κάμνουν οὕτε οἱ δεσποτάδες καὶ οἱ ἀσεβεῖς ἀγνοοῦντες καὶ υπερβαίνοντες τὰ ἰδικά των μέτρα οἱ ἄκαπνοι αὐτοὶ γενοῖσιν καὶ γνωρίζοντες ὅτι δὲν θὰ τοὺς ἀπαντήσῃ, θέτουν ἀνάνδρως καὶ ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς εἰς τὸ στόμα των τὸ ὄνομα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Αὐξεντίου μετὰ χαμερπείας ἐξοργιστικῆς.

Σπουδαῖον εἶναι πῶς ἐνόμισαν, αὐτὰ τὰ ἀνθρωπάκια ὅτι δύνανται ν' ἀντιβλέψουν εἰς ἐκείνους τοὺς γίγαντας ἀγωνιστάς, μὴ ἀναλογιζόμενοι τὰς εὐθύνας ποὺ ἀναλαμβάνουν καὶ τί θὰ εἴπῃ μετ' ὀλίγον ἡ ἱστορία. Κάμνουν λόγον καὶ διὰ τὴν «διαμνημόνευσιν ἢ ὅχι τοῦ πατριάρχου» καί, χωρὶς νὰ ξέρουν τί τοὺς γίνεται, ἀνεκάλυψαν οἱ σοφολογιώτατοι αὐτοὶ πρωτόφαντον ἐκκλησιολογίαν, καθ' ἣν, χωρὶς καὶ «ν' ἀ-

ποκόπτονται» ἀπὸ τὴν κοινωνίαν τινός, δύνανται νὰ μὴ τὸν μνημονεύουν! Καὶ νομίζουν ὅτι εἶναι χαριεὶς γενναιοῦς αὐτὸ καὶ δὲν διηρωτήθησαν ποῖαι αἱ εὐθύναι καὶ ἂν δικαιῶνται νὰ μὴ μνημονεύουν ἐπίσκοπον μεθ' οὗ εὐρίσκονται εἰς πλήρη πνευματικὴν κοινωνίαν. «Δὲν ἔδωσαν, λέγει, δικαίωμα εἰς τινὰ Μονήν, ν' ἀποκόπτεται!...», ἔγιναν δηλ. μεγάλοι διαφεντευταὶ τῆς πίστεως καὶ μόνον κατὰ διαταγὴν τῶν θὰ θρησκευτῶν κανεῖς πόθεν προσεπορίσθησαν τὸ τοιοῦτον ὑπερδικαίωμα, ἄγνωστον.

Λέγουν πάλιν «ποῖος εἶπε, ὅτι ἀποφεύγοντες τὴν μίαν πλάνην, δεόν ὅπως πέσωμεν εἰς ἄλλην;» δ' οὗ ἐμολογοῦν λαμπρότατα ὅτι ἤδη εὐρίσκοντα: εἰς πλάνην. Τοὺς εὐχαριστοῦμεν θερμῶς καὶ εὐχόμεθα νὰ ἐλεήσῃ ὁ Θεὸς τὴν κεφαλὴν των. Περὶ δὲ «σχίσματος», ὅπερ λέγουν «ἄλλην πλάνην», τί νὰ εἴπῃ τις; Ἀγνωστον ποῖους ἐνόμισαν τοὺς ἑαυτοὺς τῶν, ὡς ὑπερσύνδοτος... ἀποφαινομένοι, καὶ κατὰ τίνα κριτήρια δογματίζουν. Ὅτι δὲν εἶπον οἱ ἱεράρχαι ἀποφαντικῶς καὶ δὲν ἔκρινε καὶ ἀπεφάσισεν ἡ ἐκκλησία των ὀριστικῶς, κρίνουν καὶ ἀποφασίζουν οὗτοι κατ' ἰπόλυτον τρόπον καὶ ἀντὶ νὰ ἐρευνήσουν πῶς ἀποτελεῖται σχίσμα καὶ ποῖοι ἐποίησαν σχίσμα, ἀρκοῦνται εἰς τὴν εὐκολον καὶ συμφεροντολογικὴν ἀνακάλυψιν μερικῶν κοσμοκοφρόνων, ὁμιλούντων ἀνθρωπιστικῶς, οὐχὶ χριστιανικῶς. Λέγουν ἀκόμη ὅτι «τόσον μέγα σκάνδαλον, προεκάλεσεν εἰς τοὺς χριστιανούς μας ἡ συμπεριφορὰ τῆς Μονῆς».

Δὲν λαμβάνουν τὸν κόπον νὰ προσκομίσουν ἔστω καὶ μίαν περίπτωσιν χριστιανοῦ σκανδαλισθέντος ἐκ τῆς εὐθύτητος τῆς Μονῆς; Καὶ πῶς συμβαίνει ν' ἀκούσῃ πολλαχόθεν ἡ Μονὴ τὴν χαρὰν καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν τῶν πιστῶν, οὐδεμίαν δὲ κατάκρισιν; Ἐξ ὅσων γνωρίζομεν, ὅχι μόνον ἀπλοὶ ἄνθρωποι, ἀλλὰ καὶ ἐπισήμοι καὶ ἐν ἀξιώμασι τῆς κυβερνήσεως καὶ τοῦ στρατοῦ κλπ., ἐρωτῶντες πατέρας ποὺ συμπίπτει νὰ συναντήσουν, πόθεν εἶναι, ὅταν ἀκούσουν «ἐκ τῆς Μονῆς Ἐσφισμένου», «ἀνοίγει τὸ πρόσωπόν των» καὶ ζητοῦν χειραφίαν καὶ δίδουν συγχαρητήρια καὶ συνιστοῦν ἐμμονὴν καὶ ἐνθουσιασμόν καὶ εὐθύτητα Ὀρθοδοξίας κλπ. Περὶ δὲ τῆς πνευματικότητος τῆς Μονῆς αὐτὸς ὁ Διοικητὴς τοῦ ἁγίου Ὁρους, ἰδὼν ἐν αὐτῇ τόσοις νέους μοναχοὺς καὶ τὴν πραγματικὴν των εὐλάβειαν, τὴν συνεχάρη καὶ ἐνώπιον αὐτῆς τῆς Ἱ. Κοινότητος, φέρων αὐτὴν εἰς παράδειγμα καὶ εἰπὼν «ὥστε ἡ ἐπ' ἀνδρωσίς τοῦ ἁγίου Ὁρους δὲν εἶναι ἀνέφικτος, μόνον ὅτι οἱ ἄνθρωποι ζητοῦν νὰ ἴδουν καὶ εὗρουν πνευματικότητα».

Πρόκειται γιὰ θέμα Ὀρθοδοξίας καὶ θεωρεῖ ἑαυτὴν ἱκανὴν ἢ «Ἱερὰ Κοινότης» νὰ κρίνῃ, νὰ δικάζῃ, νὰ καταδικάζῃ Ἱερὰν Μονήν, πολυανθρωποτέραν τῶν πλείστων, χαίρουσαν ἀείποτε ἐπαινετῆς φήμης κατὰ πάντα καὶ οὐδέποτε κατηγορηθεῖσαν. Καὶ ποῖοι εἶναι αὐτοὶ ποὺ ἀναδέχονται νὰ «δικάζουν» ἀρχιμανδρίτην ἡγούμενον καὶ πατέρας ἀρχαίους καὶ νέους ἱερεῖς ἢ καὶ πολλῶν ἀνωτέρους πλείστων ἐξ αὐτῶν; Οἱ περισσότεροι αὐτῶν ἀπλοὶ καλόγηροι, οὕτε καὶ ἱερω-

αὐτοὶ ἄνθρωποι τοῦ κόσμου οἰκογενειάρχαι, κυττά-
ζουν τὸ συμφέρον των, ἀναπαύονται εἰς τὸ «ὅπως μὲ
διατάξει ὁ δεσπότης τί πειράζει; γίνεται καὶ ἔτσι» ἄ-
φοῦ τὸ λέγουν οἱ ἀρχηγοί· ἐκεῖνοι θὰ δώσουν λόγον».

Βεβαίως, ὑπάρχουν καὶ τὰ «λείμματα» μεταξὺ αὐ-
τῶν, ἀλλ' εἰς ἀριθμούς πολὺ θλιβεροὺς καὶ μὴ προσ-
ωπιομένους καλὰ. Δικαιῶνουν κανένα τὰ ὡς ἄνω «ἐ-
πιχειρήματα»; Βεβαίως ὄχι. Ὅμως ὁ μοναχὸς, ὁ λέ-
γων ὅτι ἡρνήθη τὰ πάντα καὶ ἐνδιαφερόμενος μόνον διὰ
τὴν μέχρι θανάτου τήρησιν τῆς πίστεως καὶ τῆς ἁ-
ρετῆς, ποῖον, ἔστω καὶ τοιοῦτο... δικαιολογητικὸν θὰ
προβάλῃ; Ἐὰν καὶ αὐτὸν τὸν μέλλει διὰ τὴν ἀκριβῆ
διαφύλαξιν τῆς πίστεως, ὅπως τὴν παρέδωσαν οἱ
Πατέρες του, ἄλλο δὲν ὑπολείπεται εἰμὴ ἡ νάναισα.
ὡς διέταξε, ὁ Θεὸς «ἀπὸ τὴν αὐλήν τοῦ Ναοῦ μου
ἄρξασθε».

Ἀκούομεν τελευταίως ὅτι ἡ «Ἱερὰ Κοινότης» ἐ-
πιστρατεύει τὴν παρεμβολὴν οἰκονομικῶν δυσχερειῶν
εἰς ὅτι τοὺς περιῶ, κατὰ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἑσφιγμέ-
νου, διὰ νὰ τὴν... ἀναγκάσῃ νὰ υποκύψῃ «διὰ τῆς
πεινῆς». Πῶς τυφλώνονται οἱ ἄνθρωποι, ὅταν σταλῇ
ἐς κόρακα ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ! Δὲν ἐνθυμοῦνται, ὅτε
μέχρι χθὲς καὶ νομίζον ὅτι μὲ τοιαῦτα τεπεινά, διὰ
νὰ μὴ εἴπωμεν χυδαῖα καὶ ἀπάνθρωπα καὶ εἰδωλολα-
τρικά, μέσα θὰ ἐπιδληθῶν εἰς ἀνθρώπους παῦ προῦ-
πελόγησαν καὶ περιεφρόνησαν καὶ τὸν θάνατον.

Δὲν προγνώριζον οὕτε τόσο, ὅτι θὰ γραφοῦν εἰς
τὴν ἱστορίαν αὐτὰ τὰ πράγματα καὶ ὅτι θὰ δικασθῶν
καὶ αὐτοὶ κάποτε. Ἐνθυμίζει τοῦτο τὸ τῆς Ἀποκα-
λύψεως (ιγ' 16-17) «ἵνα μὴ τις δύναται ἀγοράσαι ἢ
πωλῆσαι, εἰ μὴ ὁ ἔχων τὸ χάραγμα ἐπὶ τῆς χειρὸς
ἢ ἐπὶ τοῦ μετώπου...». Ὁ Ἰουλιανὸς ὁ Παραβάτης ἔ-
θηκε παρὰ τὰς θύρας τῶν αἰθουσῶν, ἐπου ἐδίδοντο
ἐργασίαι, ὑπαλληλίσαι, θέσεις κλπ., μικρὸν θωμὸν καὶ
θυμίαμα, ὥστε ὁ εἰσερχόμενος νὰ βάλλῃ θυμίαμα εἰς
τὸν θωμὸν τοῦ εἰδώλου, εἰδ' ἄλλως οὕτε εἰσοδος τοῦ
ἐπετρέπετο οὕτε ἐργασία ἐδίδετο, ἂν μὴ καὶ ἐκινδύ-
νευσεν. Εἶθε νὰ μὴ ἐξήλυσαν αὐτόν!

Εὐχαριστοῦμεν, Πάτερ, διὰ τὰς πληροφορίας καὶ
καταλαβάνην ὅτι τὰ ὅσα ἀκούομεν δὲν εἶναι ἀπόρ-
ροια τοῦ ἀγιορειτικοῦ πνεύματος, ἀλλὰ ἐξωγενεῖς
τοῦ κόσμου, ὅπερ ὅλον τὸν κόσμον λυμαίνεται τῶρα.

Ἐπαγρυπνεῖτε καὶ σεῖς, ἀγωνίζεσθε καὶ προσεύ-
χεσθε καὶ μὴ θροήσθε. Μαζὶ μας εἶναι ὁ Ἰσχυρὸς.

Σὺς εὐχομαι πᾶν ἀγαθὸν ἀπὸ Κυρίου

Διὰ τὴν ἀντιγραφήν

Ζηλωταὶ τῆς Πίστεως Ἀγιορεῖται

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Συνδρομηταὶ ὅπως
μᾶς ἐνημερώνουν εἰς περίπτωσιν ἀλλαγῆς κα-
τοικίας των.

Ἑρμητήριον «Ζωοδόχος Πηγὴ»

Ἱερᾶς Μονῆς Ἑσφιγμένου

Πρὸς τὰς Κ' Ἱερᾶς Μονᾶς Ἀγίου Ὁρους

Πανοσιολογιώτατοι πατέρες,

Ἐκ πληροφοριῶν, ἐγνώσθησάν μοι ἀκροθιγῶς τὰ
ὑπὸ τῇ Προεδρίᾳ τοῦ ἐπὶ τούτῳ ἐλθόντος εἰς Ἅγιον
Ὅρος Πατριαρχικοῦ Ἐξάρχου πραχθέντα προσφάτως
ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος, ἐπὶ τῶν ἀπασχολούτων
τὸ Ἅγιον Ὅρος ζητημάτων.

Διὰ τῶν πραχθέντων, ἅτινα, ὡς ἤκουσα, κατεγρά-
φησαν καὶ διὰ πολυγραφημένου πολυσελίδου ἀπεστά-
λησαν ταῖς Ἱεραῖς Μοναῖς, ἀνταμετωπίσθησαν ὅλα
ἀνεξαιρέτως τὰ συζητηθέντα θέματα κατὰ γενικότη-
τα. Μετ' ἰδιαίτερας ἐντυπώσεως ἀκούω ὅτι ὅλως ἐ-
ξαιρετικῶς ὡς ἄτομον ἀπασχόλησε τὴν Ἱερὰν Κοι-
νότητα μόνον τὸ εὐτελὲς μου ἄτομον, διότι, ὡς φέ-
νεται, τοῦτο μόνον εἶναι τὸ αἷτιον ὅλης τῆς κακοδαι-
μονίας τοῦ Ἀγίου Ὁρους καὶ ἐπομένως «ἀποφασί-
ζεται» ἡ «ἐξωσίς» μου ἐκ τούτου. Τοῦτο ἀκούσας, εἶ-
πον εἰς τὸν ἑαυτὸν μου: «ἄθλιε καλόγηρε, τέτοιος ἁ-
μετανόητος ποῦ εἶσαι καὶ μολύνεις τὸ Ἅγιον Ὅρος
μὲ τίς ἁμαρτίες σου, καλὰ νὰ πάθῃς νὰ σὲ διώξουν,
σὴν ἀκάθαρτος ἁμαρτωλὸς ποῦ εἶσαι, διὰ νὰ μείνουν
μόνο, καθαροὶ εἰς αὐτό».

Ὅμως, δσιώτατοι πατέρες, δὲν νομίζετε ὅτι δι-
καιοῦται τις νὰ διερωτηθῇ, τοῦλάχιστον, διατὶ αὐτὴ
ἡ ἐξαιρετικὴ «τιμὴ» μόνον εἰς τὸ ἄτομόν μου ἐξ ὅλου
τοῦ Ἀγίου Ὁρους, οὐδεὶς δὲ ἄλλος ἀγιορεῖτης ν'
ἀπασχολήσῃ ὡς ἄτομον ὁλόκληρον Πατριαρχικὴν Ἐ-
ξαρχίαν καὶ Ἱερὰν Κοινότητα καὶ μόνον δι' αὐτὸ νὰ
ἐξαχθῇ ἄμεσος «ἀπόφασις»; Δὲν θ' ἀναδιδάξω ὑμεῖς
ὑμᾶς ἀφήνω νὰ κρίνητε ἂν δικαίως καὶ κανονικῶς
καὶ κατὰ τὴν νενομισμένην διαδικασίαν ἐξήχθη ἁ-
μέσως «ἀπόφασις». Ὑμεῖς νὰ κρίνητε, ἂν ἔπρεπε τοῦ-
λάχιστον νὰ γίνῃ ἀναφορὰ πρῶτον πρὸς τὴν Μονὴν
μου, νὰ μοὶ ὑποβληθῇ καὶ μία ἐρώτησις, μία ἐρευνα.
μία προειδοποίησις, νὰ μοὶ ζητηθῇ ἀπολογία, ἢ νὰ
πληροφορηθῶ καὶ.

Αὐτοὶ οἱ Ρωμαῖοι, ἀπόφασιν δὲν ἐξήγον «πρὶν ἢ
ὁ κατηγορούμενος κατὰ πρόσωπον ἔχοι τοὺς κατηγο-
ρους, τόπον τε ἀπολογίας λάβοι περὶ τοῦ ἐγκλήμα-
τος» (Πράξ. κε' 16). Διὰ τὴν εὐτέλειάν μου, ἐν τῇ
ᾄμα καὶ ἐρήμῳ, δίκη καὶ ἐξέτασις καὶ μαρτυρία καὶ
καταδίκη κα ἀπόφασις, ἦν ἀκούω ἀπὸ τοὺς τυχόντας.
Τὸ εὐτελὲς μου ἄτομον εἶναι περίπου ἄγνωστον εἰς ὑ-
μᾶς καὶ οἱ Ἀντιπρόσωποι ὑμῶν ἀγνοοῦν ἐμὲ καὶ τὰ
κατ' ἐμὲ καὶ μόνον 2 ἢ 3 ἴσως γνωρίζουν τι περὶ
ἐμοῦ ὅτι ὑπάρχω πῶς λοιπὸν μὲ ἐδίκασαν καὶ μὲ κα-
τεδίκασαν; Κρίνατε ὑμεῖς ἂν στηρίζεται δίκη καὶ
καταδίκη ἐπὶ κατηγοριῶν ἀορίστων καὶ μὴ συγκεκρι-
μένων ἀλλὰ «ἐροεξεταστικῶν», βάσει τῶν ὁποίων,
ὡς ἄλλοι ἔθεσαν ὑπ' ὄψει μου, καταδικάζομαι ὅτι:
«δὲν ἐσεδάσθην ἐγγράφον ὑπόσχεσίν μου» καὶ ὡς
«πρωτοστατῶν εἰς ἀντικανονικὰς κινήσεις».

Ὅσιώτατοι πατέρες, δὲν ἀποποιοῦμαι εὐθύνας, αἰ-
τινες θὰ μὲ ἐδάρυνον, ὅχι ὅμως καὶ νὰ προσάπτωνται
κατηγορίαι ἀόριστοι, ἀνυπόστατοι καὶ ψευδεῖς, αἰτινες

Ἀναυοίνωσις

Εἰς τὸ ἐπίσημον δελτίον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐκδιδόμενον ἐν Ἀθήναις κατὰ 15ῆμέριον ὑπὸ τὸν τίτλον «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ἔχουσιν καταχωρηθῇ τὰ ἑξῆς:

α) Εἰς τὸ φύλλον ἐκδόσεως 15 Μαρτίου 1973 ἀρ. 6 «Τὸ δικαίωμα τροποποιήσεως τῶν περὶ Νηστείας διατάξεων καὶ τῆς προσαρμογῆς αὐτῶν πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ἐποχῆς ἀνήκει εἰς τὴν Ἀγίαν καὶ Μεγάλην Σύνοδον τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας» καὶ

β) Εἰς τὸ φύλλον ἐκδόσεως 1) 15 Ἀπριλίου 1973 ἀριθ. 7-8 «Ἡ Διορθόδοξος Προπαρασκευαστικὴ Ἐπιτροπὴ τῆς ἁγίας καὶ μεγάλης Συνόδου, λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν τὴν περὶ τοῦ θέματος εἰσήγησιν τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας, τὰς παρατηρήσεις τῶν Ἐκκλησιῶν Κύπρου καὶ Τσεχοσλοβακίας καὶ κατόπιν συζητήσεως, προτείνει διὰ τὰ παραιτέρω τὰ ἑξῆς:

1.— Πάντας τὰς περὶ Νηστείας ἰσχύουσας σήμερον διατάξεις τηροῦσιν ἀνελλιπῶς οἱ μοναχοὶ καὶ ὅσοι ἐκ τοῦ ἱεροῦ Κλήρου καὶ τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ ἐπιθυμοῦν καὶ δύνανται νὰ πράξωσι τοῦτο.

2.— Ἐκ τῶν λοιπῶν χριστιανῶν οἱ ἔχοντες δυσκολίας ἐν τῇ τηρήσει τῶν ἰσχυουσῶν αὐστηρῶν διατάξεων περὶ Νηστείας, λόγῳ εἰδικῶν συνθηκῶν, ἐπικρατουσῶν ἐκασταχοῦ, ἀπὸ τε πλευρᾶς κλίματος ἢ τρόπων ζωῆς ἢ δυσκολιῶν διαίτης καὶ ἐξευρέσεως τῶν καταλλήλων νηστισίων ἐδωμίμων κλπ., προσέτι δὲ καὶ ἐπὶ σκοπῇ ἵνα μὴ παρὰ τῷ λαῷ τοῦ Θεοῦ ὁ ἱε-

3.— Αἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι δύνανται νὰ προβαίνωσιν εἰς μερικὴν κατάλυσιν ἀρτησίμων τροφῶν πρὸς διευκόλυνσιν τῶν χριστιανῶν, ἡ δὲ κατάλυσις αὕτη δεῖν νὰ ἐκλαμβάνεται ὡς θαυμαία ἐλάφρυνσις ἀναλόγως τῶν περιστάσεων, ὡς ἐπιείκεια ἢ ἡπιωτέρα μορφή Νηστείας.

4.— Προτείνει, ὅπως τηρεῖται ἡ νηστεία τῆς Τετάρτης καὶ Παρασκευῆς, καθ' ὅλον τὸ ἔτος, ἀλλὰ μὴ κατάλυσιν ἐλαίου καὶ ἰχθύων πλὴν τῶν συμπεριλαμβανομένων εἰς τὸ χρονικὸν διάστημα τῶν Νηστειῶν. Ἐξαιροῦνται τῆς διατάξεως αὐτῆς ἡ Τετάρτη καὶ ἡ Παρασκευή, ἐὰν κατ' αὐτὰς ἐορτάζωνται ἡ Ὑψιψαύς τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ἡ ἀποτομή τῆς Τιμίας Κεφαλῆς τοῦ Προδρόμου, ἡ παραμονὴ τῶν Θεφανείων καὶ αἱ Τετάρται καὶ Παρασκευαὶ τῆς Μεγ. Τεσσαρακοστῆς.

5.— Ἰσχύουν αἱ περὶ κατάλυσεως τῆς Νηστείας διατάξεις τοῦ τυπικοῦ περὶ Τετάρτης καὶ Παρασκευῆς τῶν ἐβδομάδων ἐκείνων, καθ' ὅς καταλύεται ἡ Νηστεία. Κατάλυσις πάντων ἐπιτρέπεται ὡσαύτως καὶ καθ' ὅσας τὰς Τετάρτας καὶ Παρασκευὰς τοῦ διαστήματος ἀπὸ τῆς Κυριακῆς τοῦ Θωμᾶ μέχρι τῆς Ἀναλήψεως.

6.— Ἡ διάρκεια τῆς Νηστείας τῆς Μεγ. Τεσ-

σσαρακοστῆς νὰ διατηρηθῇ ὡς ἔχει, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Πασχαλίου καὶ τοῦ Τυπικοῦ. Νὰ διατηρηθῶν αἱ ἰσχύουσαι διατάξεις, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν ποσότητα καὶ τὸ εἶδος τῆς τροφῆς, κατὰ τὴν πρώτην ἐβδομάδα καὶ τὴν ἐβδομάδα τῶν Παθῶν. Τὰς λοιπὰς ἡμέρας ἀπὸ τῆς δευτέρας ἐβδομάδος τῶν Νηστειῶν μέχρι καὶ τῆς Κυριακῆς τῶν Βατίων συμπεριλαμβανομένης, νὰ ἐπιτραπῇ ἡ κατάλυσις ἰχθύων καὶ ἐλαίου ἐκτὸς Τετάρτης καὶ Παρασκευῆς (ἴδε περ. 4.).

7.— Περὶ τῆς Νηστείας τῶν Χριστουγέννων ἡ Διορθόδοξος Προπαρασκευαστικὴ Ἐπιτροπὴ προτείνει δύο τινα: α) ἢ νὰ συντηρηθῇ αὕτη εἰς τὸ ἡμῖς (20 ἡμέρας) ἀρχομένη τὴν ἐπομένην τῆς ἐορτῆς τῆς Ἀγ. Βαρβάρας, καὶ καθ' ὅλον τὸ διάστημα νὰ ἐπιτρέπεται ἡ κατάλυσις ἰχθύων καὶ ἐλαίου, ἐκτὸς τῶν τελευταίων 5 ἡμερῶν αὐτῆς, μὴ καταλυομένων κατ' αὐτὰς ἰχθύων καὶ ἐλαίου, ἢ β) νὰ παραμείνῃ αὕτη 40 ἡμέρας, καταλυομένων ἰχθύων καὶ ἐλαίου καὶ καθ' ὅσας τὰς ἡμέρας πλὴν τῶν τριῶν πρώτων καὶ τῶν τριῶν τελευταίων ἡμερῶν, καθ' ὅς δεῖν νὰ τηρηται αὐστηρὰ Νηστεία.

8.— Ἡ Νηστεία τῶν Ἀποστόλων νὰ περιορισθῇ εἰς 8 ἡμέρας πρὸ τῆς ἐορτῆς, διὰν μεταξὺ τῆς Κυριακῆς τῶν Ἀγίων Πάντων καὶ τῆς ἐορτῆς τῶν Ἀποστόλων παρεμβάλλεται χρονικὸν διάστημα πλεον τῶν 8 ἡμερῶν Κατὰ τὴν Νηστείαν ταύτην νὰ ἐπιτρέπεται ἡ κατάλυσις ἰχθύων καὶ ἐλαίου.

9.— Ἡ Νηστεία τοῦ 15αυγούστου, ὡς πρὸς τὴν διάρκειάν της, νὰ τηρηθῇ ὡς ἔχει, νὰ ἐπιτραπῇ ὁμοίως ἡ κατάλυσις ἰχθύων καὶ ἐλαίου πάσας τὰς ἡμέρας, ἐκτὸς Τετάρτης καὶ Παρασκευῆς.

10.— Ἐὰν αἱ ἐορταὶ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου ἢ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου τῶν Τετάρτην ἢ Παρασκευὴν, νὰ καταλύεται ἡ Νηστεία, καθ' ὅσον πρὸ αὐτῶν προηγήθη Νηστεία διὰ τὸν ἐορτασμὸν τῆς ἐορτῆς.

Ἐὰν καὶ ἐφ' ὅσον ἡ Πανορθόδοξος Προπαρασκευαστικὴ Διάσκεψις δεχθῇ τὰ προτεινόμενα, νὰ διαφωτισθῇ ὁ λαὸς καταλλήλως περὶ τῶν τροποποιήσεων.

Κατόπιν τοῦ τελευταίου τούτου, θεωροῦμεν ὅτι ὁ ἀπετέλει παράλειψιν ἱεροῦ καθήκοντος ἐκ μέρους μας, ἐὰν δὲν ἐσπεύδομεν νὰ θέσωμεν ὑπ' ὄψιν καὶ τοῦ Χριστοπινύμου πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. τὰς ὡς ἄνω προτεινόμενας τροποποιήσεις ὑπὸ τῆς λεγομένης Διορθόδοξου Προπαρασκευαστικῆς Ἐπιτροπῆς, ὡς πρὸς καθιερωμένας Νηστείας ἐν τῇ Ὁρθόδοξῃ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ.

3. Οἱ πιστοὶ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ ἀκραδάντως πιστεύουσιν ὅτι ἡ Νηστεία ἀποτελεῖ ἀναπόσπαστον μέρος τῆς Θείας Λατρείας. Ἐχει θεσπισθῇ μὲ τὴν ἐκποίησιν τοῦ Παναγίου Πνεύματος ὑπὸ τῶν Θεῶν

«Τὸ Παλιό Ἡμερολόγιο» «Συμβολὴ Ἀναγνωστῶν»

Τριανταφύλλου Εὐθύμιος Ἀξιωματικὸς Χωρ)κῆς ἐ.κ.

Τὰ ἀνωτέρω εἶναι δύο θέματα, περὶ ὧν οἱ κ.κ. Παν. Παπαδούκας καὶ Βασ. Σαμπᾶς, δημοσιογράφοι, ἐθεώρησαν εὐθετοὺς τὸν χρόνον, ἵνα ἀσχοληθῶσιν ἐν ταῖς στήλαις τῆς ἐφημερίδος «ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ» 31-1-73 καὶ 16-1-73 ἀντιστοίχως κατ' ὄνομα καὶ χρονολογίαν. Κρίνεται δεδίκαιολογημένη ἡ σπουδὴ καὶ ἡ συνέχων αὐτοὺς φόβος, μήπως ἡ Ἐκκλησία τῶν ἀκολουθούντων τὸ Ἰουλιανὸν ἑορτολόγιον Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος, ἀναγνωρίζομένη παρὰ τῆς Κυβερνήσεως ὑποσκελίσῃ τὴν «Ἐπίσημον» ὁπότε... τὸ πᾶν ἀπόλλυται! Ἔγνων ἡ ἀπὸ 50ετίας (1924) ΣΧΙΣΜΑΤΙΚΗ καταστάσις ραζοφόρος ὁμήγυρις, ὅτι χάγονται ὁφίγια, κτηθέντα παπικῶ τῷ τρόπῳ, δι' ἐπαναστάσεως ἐν ὀνόματι τοῦ Ἐσταυρωμένου καὶ πειρᾶται διὰ σοφιστείας παιδαρίων, ὅπως ἀσκήσῃ ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν ἀποφάσεων τῆς Κυβερνήσεως καὶ τῆς παρ' αὐτῆς διορισθείσης Ἐπιτροπῆς, μελετήσης ἤδη τὸ θέμα τῆς «ἀναγνωρίσεως» τίνος; Τῆς ὑπὸ Θεοφόρων Συνόδων καὶ ἁγίων ἀνδρῶν ἀπὸ 16 αἰῶνων ἀνεγνωρισμένης ἀπὸ Θεοῦ Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Διστάζομεν, ν' ἀναγνωρίσωμεν τοὺς ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ ἀνεγνωρισμένους!

Ἀλλὰ καὶ τί θὰ ἀνέμενέ τις παρὰ νεαζόντων, ἀγνοούντων τὴν αἰτίαν τῆς ἐκκλησιαστικῆς στάσεως κατὰ τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως, τῇ 10 Μαρτίου 1924;

Οἱ «διδάσκοντες ἡμᾶς σήμερον, τῷ καιρῷ ἐκείνῳ οὐδὲ ἐν τῇ ὁσφύϊ τοῦ πατρὸς αὐτῶν ἦσαν. Διὰ τοῦτο, ὅμως, οὐδόλως ἐκφεύγουσι τῆς διὰ τὸ παρὰ τῶν πατρῶνων τῶν ἐπενεχθέν διὰ ἐκκλησιαστικὸν ΣΧΙΣΜΑ, εὐθύνης. Ἐχουσι Μωσῆα καὶ τοὺς Προφῆτας. Ἄς ἀκούσωσιν αὐτοὺς. Ἐδῶ, εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν, δὲν ἔχομεν μωσαϊκὸν νόμον, ἀλλ' Οἰκουμενικὰς Συνόδους, ἀποφάσεις πλείστων τοπικῶν συνόδων καὶ ἁγίων Πατέρων, μέχρι τῶν ἡμερῶν μας ἀκόμη.

Διαμαρτύρεται καὶ κραυγάζει ὁ Χρυσορρήμων: «Μὴ τοῖνον χρόνους καὶ καιροὺς παρατηρεῖτε, ἀλλ' ἵνα τὸ αὐτὸ λέγητε πάντες, ἐν ἑνὶ στόματι καὶ μίᾳ

Τὸν ἀπὸ Λαρίσης Ἱερεμίαν τὸν Β', τὸν Τρανόν; Τὸν Γρηγόριον τὸν Ε', τὸν Ἐθνομάρτυρα; Τὸν Γρηγόριον τὸν Στ'; "Οἱ αὐτοὶ ἵνα εἰς αὐτοὺς μόνον τοὺς μετὰ τοὺς μέσους Βυζαντινοὺς χρόνους Πατριάρχας, περιορισθῶμεν, δὲν ἐχάρισαν «τόσην» αἵγλην εἰς τὸ Πατριᾶρχεον; Δὲν ἐξῆλθον τὴν Ὁρθοδοξίαν;

Ἡ τοιαύτη ἐγκωμολογία τοῦ κ. Καθηγητοῦ θλίβει βαθύτατα τὸν «Ο.Γ.» διότι ἀδικεῖ Ἀγίους καὶ προμάχους τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ὁρθοδ. Περιοδ. «Ὁρθόδοξος Τύπος»

καρδίᾳ. Naί, Πάτερ ἅγιε, ἀλλὰ αὐτὰ ἐλέγοντο σύμφωνα μὲ τὰς γνώσεις καὶ τὰ δεδομένα τοῦ καιροῦ ἐκείνου. Τότε ἡ ἐπιστήμη ἠκολούθει τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν Ὁρθοδοξίαν, τὴν ὅπου ἐξηρευνήσαμεν τὴν Σελήνην διὰ νὰ ἀνακαλύψωμεν ἐκεῖ κανένα νεοΝεάντερταμ, ζήσαντα πρό, .. ἑκατομμυρίων ἐτῶν, 3-που βγήκαν τὰ διαστημόπλοια, ἡμπορεῖ σοβαρῶς νὰ λέγονται αὐτά; Ἀκου, πάτερ Χρυσόστομε, τί Παπαδούκας φθέγγεται, ἄφες τὰ παλαιὰ, τοὺς σκουριασμένους καὶ πεπλανημένους Παλαισημερολογίτας. Σύνες καὶ γνῶθι τί οἱ «Ἐπίσημοι» οἱ Νεσημερολογίτες Πατέρες, διδάσκουσι:

«...Εἶναι πραγματικὰ περίεργο, ὅτι στὴν ἐποχὴ τῶν διαστημοπλοίων, τῶν «κομπιούτερς» (ἄλλο φρούτο τοῦτο) καὶ γενικὰ τῆς καταπληκτικῆς προόδου τῆς ἐπιστήμης, ὑπάρχουν ἄνθρωποι, στὸν τόπο μας, ποὺ δίνουν τόση σημασίαν στὸ παλαιὸ ἡμερολόγιο, ὥστε νὰ τὸ θεωροῦν σὺν ἑνῷ εἶδος θρησκείας!...».

Πάλιν καλῶς ἀποφαίνεται καὶ διδάσκει ὁ ἐξηγητῆς Παπαδούκας, περὶ ἀστρονομίας καὶ τῶν νεωτέρων μέσων, προόδων καὶ περὶ θρησκείας. Ἄν ἐρωτήσῃτε τὸν γράφοντα περὶ μηχανῆς ἀεροπλάνου, θὰ μὲ ἴδῃτε ἄφωνον ὡς ἰχθύν! Καὶ τί νὰ μᾶς εἴπῃ ὁ ἄνθρωπος αὐτός; Ἐδῶ ἐξέστησαν καὶ ἐξετροχιάσθησαν ἄνθρωποι σοφοί, Ὁριγένειδες (μὲ τὸ ἔχει τέλος ἡ κόλασις) Ἀρειοὶ (μὲ τὸ εἶναι τὸν Χριστὸν κτίσμα), Μακεδόνοι, Νεστόριοι (μὲ τὸ πιστεύειν τὴν ἀειπαρθενοῦς Μαρίαν Χριστοτόκον καὶ οὐχὶ Θεοτόκον) κλπ.

Ἐδῶ, ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, ἀναγνωρίζομενος παρὰ τῶν Νεσημερολογιτῶν... σοφός, Καθηγητῆς Πανεπιστημίου, παπᾶς ὢν ἔτι, ἔγραψε εἰς βιβλία καὶ κατηγορεῖ ἐν αὐτοῖς τὸ Παπικὸν καλαντάριον, τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον, ὡς ἐμποιοῦν ἀταξίαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ ὡς σκάνδαλον. Τὸ ἐπαναλαμβάνει καὶ (ὡς Πρόεδρος τῆς ἐπὶ τῆς Μεταρρυθμίσεως τοῦ ἡμερολογίου Ἐπιτροπῆς 1923) ἀπεφάνθη, ὅτι τυχὸν εἰσαγωγή τοῦ Νέου Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Ἐκκλησίᾳ, μονομερῶς καὶ ἄνευ κοινῆς συναινέσεως ἀπασῶν τῶν ἐν κόσμῳ Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, θὰ καταστῇ ΣΧΙΣΜΑΤΙΚΗ ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία.

Ἡρωτήσατε, κ. Παπαδόκα, πόσαι Ἐκκλησίαι, ὀρθοδόξως χριστιανικαὶ ὑπάρχουσι καὶ ἂν ἀπασαί, ἡ μόνον 4 κατ' ἀρχὰς ἠκολούθησαν τὸ ΣΧΙΣΜΑ; Ἐμάθατε τί ψυχρολουσίαν ὑπέστη ὁ ἀντάρτης καὶ στασιαστὴς Χρυσ. Παπαδόπουλος ἀπὸ τὸν Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας, τὸν αἰδιδίμον ΦΩΤΙΟΝ, διὰ τὸ ἀν-

Γεγονότα και Σχόλια

Παραδείγματα δάρρους

Παρά τα πενήντα πέντε (55) χρόνια σκληρού και επίσημου διωγμού, η πίστις παραμένει ζωντανή εις την Ρωσίαν. Παράδοξον και όμως αληθές. Όχι όμως ανεξήγητον. Η Έκκλησία δὲν εἶναι ἀνθρώπινον κατασκεύασμα. Εἶναι θεῖον καθίδρυμα καὶ ἀνέχει εἰς τοὺς διωγμούς καὶ τὰ πῦρ σκληρὰ θανατιστήρια. Αὐτὸ μαρτυρεῖ ἡ διαχιλιετής ἱστορία της. Ἰδιαίτερα όμως εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ἑνῶσιν ὑπάρχει καὶ μία ἀκόμη ἐξήγησις. Τὴν ἀναφέρει δημοσιογράφος τῆς γαλλικῆς ἐφημερίδος Φιγκαρό, ποὺ ἐπισκέφθη κατ' αὐτὰς τὴν Ρωσίαν. Σημειώνει μεταξύ τῶν ἄλλων: «Οἱ γυναῖκες ἔσωσαν τὴν ἐκκλησίαν... Πενήντα πέντε χρόνια ἐπίσημου ἀθεϊσμοῦ, πενήντα πέντε χρόνια ἀφαντάστῳ θανατιστηρίων καὶ διωγμῶν δὲν ἠμπούσαν τίς γυναῖκες τῆς Ρωσίας νὰ διατηροῦν καὶ νὰ μεταδίδουν τὴν πίστιν εἰς τὸ ἱερὸν ἄδυτον τῆς οἰκογενείας καὶ νὰ μαθαίνουν τὰ παιδιὰ τους νὰ ἀπαγγέλλουν τὸ Πιστεύω...».

Καὶ δὲν εἶναι μόνον αἱ γυναῖκες. Ὑπάρχει καὶ ἀνυπολόγιστος ἀριθμὸς ἀνδρῶν, μεταξύ ἀκόμη καὶ τῶν στελεχῶν τοῦ κομμουνισμοῦ, οἱ ὅποιοι ἔμειναν πιστοὶ καὶ θαρραλέοι ὁμολογηταὶ τῆς πίστεως τῶν εἰς

τὸν Χριστόν. Φωτίζονα παραδείγματα θάρρους, ποὺ ὑπερβυμίζουν τὸν πρωτοχριστιανικὸν ἡρωισμόν. Ὁ κομμουνιστικὸς ἀθεϊσμός ἠμπορεῖ νὰ κλείνῃ ἐκκλησίας καὶ νὰ καταπιέσῃ συνειδήσεις. Καρμμία όμως ἐξωτερικὴ βία δὲν εἶναι δυνατόν νὰ θανάτωσιν τὴν ἀδούλωτην χριστιανικὴν ψυχὴν. Αὐτὸ τὸ μήνυμα μᾶς στέλλουν καὶ αἱ μαρτυρικαὶ μητέρες τῶν Ὀρθόδοξων ἀδελφῶν μᾶς.

Οἱ 208 Φοιτηταὶ

Διακόσιον ὀκτὼ φοιτηταὶ καὶ φοιτήτριαι τῆς Ἱατρικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν ἀπεβύθουν εἰς ὅλας τὰς ἀρχάς, θρησκευτικὰς, πολιτικὰς, ἐκπαιδευτικὰς καὶ δικαιοσύνης, ἐγγράφον διαμαρτυρίας διὰ τὴν ἐκμετάλλευσιν τοῦ γυμνοῦ ἀνθρώπινου σώματος εἰς τὰς διαφημίσεις. Γράφουν καὶ τονίζουν: «Διαμαρτυρόμεθα ἐντόνως διὰ τὴν θρασυτάτην καὶ ἀνῆθικον ἐκμετάλλευσιν, διὰ τοῦ γυμνοῦ, ἐκμετάλλευσιν τοῦ ἀνθρώπινου σώματος εἰς τὰς διαφημίσεις τῆς Τηλεοράσεως, τοῦ ἡμερησίου καὶ περιοδικοῦ Τύπου καὶ τῶν ἀφισσῶν εἰς τὰς ὁδοὺς».

«Ὡς φοιτηταὶ τῆς Ἱατρικῆς — συνεχίζουν — δηλοῦμεν ὅτι ἡ ὥς ἄνω, χάριν κερδοσκοπικῶν ἐπιδιώξεων, ἐκμετάλλευσιν τοῦ ἀνθρώπινου σώματος εἶναι ἐνάντιος καταφανῶς, πρὸς τὴν ψυχικὴν ὑγείαν τῶν ἐτόμων καὶ ἰδίως τῶν ἐφήθων». Αὐτὸ τὸν ἐξευτελισμὸν τῆς ἀνθρωπίνης ἀξίας δὲν τὸν ἀνεχόμεθα, λέγουν, καὶ εἴτι θὰ ἀγωνισθῶν μέχρι τέλους δι' ὅλων τῶν δυνάμεων τῶν. Τοὺς συγκαίρομεν, εὐχόμεθα νὰ ἐπιτύχουν καὶ προσθέτομεν καὶ τὴν ἰδικὴν μᾶς φωνήν.

Παράδειγμα πρὸς μίμησιν

Τὸ κακὸν κάμνει πάντοτε θόρυβον. Τὸ καλὸν σιγῆτως προβάλλει χωρὶς τυμπανοχρουσίας. Ἀπὸ τὰ «ψιλά» τῆς ἐφημερίδος ἡ εἰδησις. Τόσον όμως συγκινητικὴ εἰς τὸ μεγαλεῖον της:

«Ἐδημοσιεύθη σήμερα στὸ Πρωτοδικεῖον Βόλου ἡ διαθήκη τοῦ συνταξιούχου ἐπιθεωρητοῦ τοῦ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν, Κωνστ. Στρεφτάρη. Οὗτος καταλείπει τὴν κινητὴ καὶ ἀκίνητη περιουσία του γιὰ νὰ σπουδάσουν τὰ ἀνώτατες σχολὰς ἄποροι ἀριστοὶ μαθηταὶ τῶν Γυμνασίων Βόλου, Νέας Ἰωνίας Βόλου καὶ Καρδίτσας. Ἡ περιουσία του ὑπολογίζεται στὸ ποσὸν τῶν 11 ἑκατομμυρίων δραχμῶν περίπου».

Δυστυχῶς, ἡ παράδοσις τῶν μεγάλων εὐεργετῶν, ἔχει πολὺ μειωθῆ εἰς τὰς ἡμέρας μᾶς. Οἱ πλοῦστοι μᾶς ἀλλοῦ σπαταλοῦν τὸ χρήμα τῶν. Θὰ θελήσουν ἄραγε νὰ μιμηθῶν τὸ λαμπρὸν αὐτὸ παράδειγμα; Ὑπάρχουν πολλὰ ἔργα ἀγάπης ποὺ πρέπει νὰ γίνων εἰς τὸν τόπον μᾶς. Ἔτσι θὰ βοηθήσουν ὅχι μόνον τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ καὶ τὸν ἑαυτὸν τους.

«Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ — ΕΚΔΟΣΙΣ
ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.

Πρόεδρος

Ἀρχιεπίσκοπος ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 628,280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Διευθυντῆς συντάξεως + ὁ Εὐρίπου καὶ Εὐδοίας

Πάσιος

Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι 147

Προϊστάμενος Τυπογραφείου

Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἑσωτερικοῦ:	Ἐξάμηνος	δραχμὰς	15,—
»	Ἐτησίᾳ	»	30,—
Ἑσωτερικοῦ:	Ἐξάμηνος	δολλάρια	2
»	Ἐτησίᾳ	»	4
	Τιμὴ Φύλλου	δραχ.	2